Recensie: Eden ***1/2

Kinepolis Antwerpen
woensdag 10 september 2025

foto © Belga Films

Recensie:
Driehoeksrelaties lopen niet zelden fout af, leren ons verschillende liefdesverhalen, zo ook in dat van Eden, de op waargebeurde feiten gebaseerde thriller die Ron Howard (o.a. gekend van Far and away, Apollo 13 en The Da Vinci code) regisseerde. Want wanneer Ana de Armas in de rol van de barones aankomt op het eiland Floreana, wordt de rust er danig verstoord.

In Eden zijn Dr. Friedrich Ritter (Jude Law) en Dore Strauch (Vanessa Kirby) de eersten die hun thuisland de rug toekeerden en bij uitbreiding de Westerse samenleving door te gaan wonen op het Galápagos eiland. Hij schrijft er een manifest waarin ie op zoek gaat naar de betekenis van het leven en hoopt dat zijn vrouw op het eiland beter af is als MS-patiënte. Gezwoegd hebben ze om er een bewoonbaar plekje te vinden. Er zijn namelijk geen rivieren en je vindt er dus met moeite drinkbaar water. Beiden zijn ze vegetarisch. Kippendraad moet voorkomen dat er wilde dieren zoals een zwijn hun groenten opeten. Verder zijn er ook wilde honden en blijkt het er bijzonder lastig om te overleven.
Het staat in schril contrast met de perceptie die men in het buitenland heeft over Floreana. Ritters brieven aan krantenredacties worden gepubliceerd tot artikels die de lezer een geromantiseerd beeld bezorgt over het eiland en het als een soort van Eden presenteren. En dat trekt kennelijk Heinz Wittmer (Daniel Bré¼hl) en zijn vrouw Margret (Sydney Sweeney) aan om er met hun zoon Harry (Jonathan Tittel), die last heeft van ademhalingsproblemen, te gaan wonen.
Plots moeten er dus twee koppels op dat eiland met elkaar zien samen te leven. Terwijl de Wittmers met alleraardigste en goede bedoelingen arriveren, blijken ze al snel verderop gestuurd te worden en suggereert dokter Ritter hen om in een grot te leven vermits daar een klein beetje water naar beneden stroomt.
Wat hij niet voor mogelijk acht, wordt waarheid. Het koppel slaagt erin om een huis te bouwen, en dat beetje water dat er stroomt te leiden naar een zelfgegraven waterput. Margret die enkele maanden zwanger is, blijft mee werken, ook al is het hard labeur dat ze verzetten. Zo moet er met stenen en hout gesleurd worden. Ondanks het feit dat het gezin tegengewerkt wordt, zo weigert Ritter om hun ezel uit te lenen zodat ze makkelijker hun spullen van de kust boven kunnen krijgen, blijven ze doorzetten. En dat loont: het gezin weet een veel betere en solidere woonst te bouwen, kon succesvol drinkbaar water verzamelen, ving een koe zodat ze melk kunnen drinken en enkele kippen.
Maar wanneer de zelfverklaarde barones arriveert, verandert de dynamiek op het eiland helemaal. Ze waant zich boven de anderen hoewel Eloise in feite in een cabaret werkte om wat centen bij elkaar te harken. Ze

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.

doet dus alsof ze van hoge komaf is terwijl ze dat niet, maar houdt de schijn hoog op. Zo beloofde ze haar geliefden Robert (Toby Wallace) en Rudolph (Felix Kammerer) de hemel op aarde in Floreana. Dat krijgen ze ook in het begin omdat ze er een hedonistisch leventje kunnen leiden.

Maar wanneer er voedsel- en dranktekort dreigt, de barones blijft zweren bij eten uit blik, wordt Eden een stuk donkerder. De vrouw speelt de twee andere koppels tegen elkaar uit, ze blijft een toneeltje opvoeren, terwijl ze de lakens afwisselend deelt met haar mannen. Maar Rudolph beseft ook wel dat ie in de val gelokt is door de barones en zal uiteindelijk partij kiezen voor Ritter en de Wittmers. Die laatsten geven hem eten ook al heeft niemand Margret geholpen bij de bevalling van haar baby, sterker nog: het was dan dat de twee geliefden van de barones blikken met vlees in van haar stalen.

Het getuigt dan ook van ontzettend veel lef dat de barones de anderen uitnodigt voor een etentje op het strand waar ze een luxe resort: 'Hacienda Paradiso' plant en hen het gestolen vlees voorschotelt. Ze jaagt een totaal onrealistische droom na omdat het eiland helemaal niet te bieden blijkt te hebben wat ze in gedachten heeft. De werken schieten, ook door een gebrek aan knowhow totaal niet op. Terwijl Dore er fysiek steeds meer op achteruitgaat, is dat vooral mentaal het geval bij Friedrich. Hun vegetarische bestaan en bij uitbreiding hun waarden geven ze noodgedwongen op om te kunnen overleven.

De barones blijft aan escapisme doen, leeft in een andere wereld en zal uiteindelijk niet alleen door de Amerikaanse industrieel Allan Hancock (Richard Roxburgh) die even een bezoekje komt brengen, door de mand vallen. Haar driehoeksrelatie met haar twee mannen – muzikaal onder andere begeleid door 'J'ai deux amours' gezongen door Josephine Baker - zorgt sowieso voor spanning in en rond haar tent. Daarbovenop komen ook nog eens de vele machtsspelletjes die deze toxische vrouw speelt. Ze komen al snel aan het licht waardoor ze letterlijk en figuurlijk een tragisch figuur wordt, die uiteindelijk een aanzienlijke prijs zal betalen voor het hoogdravende gedrag dat ze constant vertoont en het feit dat ze vol leugens zit.

Eden toont de condition humaine en hoe mensen zich steeds dierlijker gaan gedragen in hun strijd om te overleven in barre omstandigheden. De echte overlevers zijn diegenen die zich het best weten aan te passen aan hun nieuwe omgeving en de kracht vinden om door te zetten, ondanks alle sabotage van andere mensen en tegenslagen die ze meemaken.

We zien ook in Eden hoe het getal 3 voor een interessant onevenwicht zorgt, zodat er kliekvorming ontstaat - meerderheid versus minderheid - waar de barones zo hard op inspeelt, maar dat uiteindelijk tegen haar keert en in haar gezicht ontploft. Een zoveelste toneeltje opvoeren heeft dan uiteindelijk ook totaal geen zin meer.

Eden komt dus pas helemaal op dreef wanneer er zich drie partijen op het eiland bevinden die eerder naast elkaar leven dan samen leven. De film op zich is ok, net als de muziek die van de hand is van niemand minder dan Hans Zimmer.

Het sterke acteerwerk van de sterrencast weet het niveau van deze thriller op te krikken. Maar het narratief kon wat ons betreft gerust gebalder verteld worden wat de spanningsboog ten goede had kunnen komen. De film duurt namelijk maar liefst 129 minuten. Maar da's een puntje van kritiek dat we de jongste jaren over wel erg veel nieuwe releases hebben.

< Bert Hertogs >

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.